

Vale, vale, tedy světe márný,
již se s tebou loučím v tuto chvíli,
a věřím silně v zmrtvých vstání,
až kdysi nad hrobem trouba zavzní.

2037.

Z M. Vrbky.

Pa-ne prispěj k mé po-mo-ci, když mluvit ne bu-du mo-ci; když u-

ši mé po - tra tí sluch, vy-u-čujž mne Tvůj svatý duch.

Pane, prispěj k mé pomoci,
když mluvit nebudu moci;
když uši mé potratí sluch,
vyučujž mne Tvůj svatý Duch!

Zprostiž mne muk sám pro sebe
ved' duši můj do nebe,
s anděly Tvými konečně
ať Tě ctím a chválím věčně

Pane, buď potěšení mé,
když mi strhne smrt' srdce mé;
když se zpuká zrak mých očí,
zred', ať duch můj ctně vykročí

Ten, v nějž sem dúfal každý čas,
obřeče mne v můj kůži zas,
když přijde ten poslední deň,
z prachu země já vstanu ven.

Poručímť duši můj, Pane,
nechť se v ruce Tvé dostane,
obrat' ke mně obličej svůj.
šak sem jeden z vořených Tvůj.

A uhlídám v tomto těle
Boha mého spasitele,
spatřím jej vlastním okem svým,
takť se stane, to říci smím.

Pro Tvé horšké umučení
odpusť mi mé provínění:
neb ďábel mne viní z něho,
vytrhni mně z hrdla jeho.

Kriste, pro Tvé umučení,
dejž nám hříchů odpuštění,
a po života skonání
s Tebú věčné prebývání.

2038.

Z N. Lhotek.

Rozžehnejme se s tým te-lem, po-cho-vej-me ho s po-ko-jem

v ná-de-ji to-ho vzkříšený, na Si-o-nu pre-bý-va-ný.